

Rom 12, 10

10: Vær elskverdige og kjærlige mot hverandre i broderkjærlighet, vær fremst i dette å vise de andre ære!

Her tales det spesielt om "broderkjærligheten", kjærligheten mellom dem som er brødre i Kristus. Og det taler apostelen om på en måte som sikkert rammer mange av oss. Gr. språkets ord for "ømhjertet" (svensk tekst: "Varen i bröderkärleken ömhjärtade mot varandra ...") er et ord som brukes om en fars eller mors varme kjærlighet til barna sine, og om naturlige brødres kjærlighet til hverandre. Nå sier altså Paulus her at en slik inderlig kjærlighet, en så hjertelig omtanke for hverandre, skal det være mellom alle kristne. I det himmelske barneforholdet er de jo hverandres brødre og søstre. Indirekte refses altså her også denne kalde og stive samværsformen enkelte har overfor sine brødre i nåden, selv om de samtidig mener de er kristne. Selv om de ikke taler vondt om dem, så omgås de dem likevel ikke med den nære og inderlige kjærligheten, men lar dem liksom bare leve slik de selv finner for godt. Et slikt forhold er langt fra den rette broderkjærligheten.

Hvis vi virkelig er brødre for evigheten, bør vi også kjenne og elske hverandre i det lyset. Ja, ha et samfunn med hverandre som deler både sorger og gleder. Og med den omtanken for hverandre, den overbærenhet og mildhet som en god far eller mor har for barna sine. Det er dette apostelen vil ha fram med disse ordene. Luther sier: "Hva altså en slik vennlig, broderlig kjærlighet gjør, lider og tåler overfor sin neste, det kan du lære av å se på en legemlig mors forhold til barnet sitt. Slik har også Kristus gjort med oss, og gjør det samme fremdeles. Han er overbærende med oss i alle ting, og beskytter oss, - vi som er så urene, ufullkomne, skrøpelige og syndige at det ser ut som vi slett ikke er kristne -. Men hans kjærlighet gjør oss til kristne, uten hensyn til all vår elendighet".

Det er dype og tankevekkende grunner for denne inderlige og varme broderkjærligheten kristne imellom. Først og fremst at Herren har befalt dette i sitt ord. Videre at Kristus med sin kjærlighet til oss har gitt oss et så stort og oppmuntrende forbilde på en slik kjærlighet. Men til sist også spesielt dette at vi virkelig er brødre. Vi er født av samme Far, er bestemt til samme arv. Derfor lærte også Jesus oss å be: "Fader vår, du som er i himmelen!" I alt dette ligger det virkelig store og kraftige grunner for kjærligheten til brødrene; nemlig at de er vår Fars barn og dermed våre brødre. Først og fremst må vi derfor elske dem for Faderens skyld. Johannes sier: (sv) "Var och en som älskar den som födde (norsk: hver den som elsker Faderen), han älskar ock den som är född av honom" (1Joh 5: 1). Og når vi jo alltid elsker våre naturlige brødre med en spesiell kjærlighet, bør vi jo i ennå større grad elske dem som etter vårt veldige barnekår hos Gud er våre brødre. Måtte da også alle kristne være klar over at når vi med all rett kaller hverandre brødre og søstre, så skal vi også ha den samme kjærlighet, samme omsorg for hverandre i hjertene våre, som disse ordene innebærer. "Ha framfor alle ting inderlig kjærlighet til hverandre", sier Peter.

vær fremst i dette å vise de andre ære! Her lærer vi at de kristne ikke bare skal ha en inderlig kjærlighet til hverandre i hjertet, og i å tjene hverandre i mer vesentlige ting. Men også i omgang og omtale vise hverandre aktelse og ære, ja, "vise hverandre ære". Dette at vi alle sammen vil være den første til å vise de andre oppmerksomhet, og da ikke bare i utvortes oppførsel, men også i hjertets sanne oppmerksomhet. I Fil 2: 3 formaner apostelen: "enhver skal med ydmykt sinn anse de andre høyere enn seg selv". Bare å vise en utvortes høflighet uten å ha den indre oppriktigheten, er bare et skuespill som ikke hører hjemme hos Guds barn. Men har vi fått denne ydmykheten, kjærligheten og omsorgen for andre i hjertet vårt, da bør vi etter denne teksten også bevise det i omgangen med andre. De kristne skal ikke være et uoppdragent og uhøflig folk. Men slik det læres her; også i samfunn med menneskene opptrer ydmykt, vennlig og hjelpsomt.

Vi husker hvordan Jesus også innskjerpet dette overfor disiplene sine gjennom fotvaskingen. Hver av dem skulle være den minste, og være den andres tjener. Og så stod han altså der selv fram som et forbilde for dem i dette. Luther sier om dette at "Kristi kjærlighet og vennlighet mot oss fører også dette med seg at vi for Kristi skyld, han som er i oss, setter hverandre høyt. Det stemmer ikke at jeg skulle forakte noen på grunn av at jeg ser mye galt hos ham. Isteden skal jeg tenke: Min Herre bor i dette svake karet, og ærer det med sitt nærvær. Nå akter altså Kristus min bror verdig, og er så nådig og god mot ham at han får ha like stor del i Kristus og alt hans, som jeg har. Da må jo også jeg bøye meg for ham og vise ham ære, som min Herres levende tempel og bolig. Hva har vel jeg med hvor elendig denne boligen er, den Herren tross alt har tatt bolig i? Hvis den ikke er for elendig til at han kan bo i den, hvorfor skulle da jeg, som bare er en elendig tjener, ikke også hedre ham?" Dette er jo også en "hålsosam" lærdom! Måtte så bare Gud gi oss sin nåde til også å leve etter det!